Veronika Magulová

Diamantový princ

MARENČIN PT

PT

Veronika Magulová

Diamantový princ

MARENČIN PT

Copyright © Veronika Magulová, 2026
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2026
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1102. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1404-5

1. kapitola

Hodinky na skrinke blízko okna odbíjali presne tri hodiny popoludní. Adriane sa k nim prestrašene pozrela a zahryzla si do spodnej pery. Znovu sa pozrela do zrkadla na nožičkách, ktoré bolo po nedávnej nehode s kefou na vlasy v jednom rohu prasknuté. Prešla studenými rukami po pásikavých šatách šedej farby a povzdychla si. Stále nebola presvedčená, že si vybrala správne, ale už skutočne nemala čas na ďalšie prezliekanie.

Niekto zaklopal na dvere jej izby, a tak sa k nim s nádejou pozrela. Bez dovolenia sa otvorili a dnu nazrela jej sestra s otázkou: „Si pripravená?“

„Stále váham. Čo ak to dopadne hrozne?“

Caroline potočila hlavou a povedala: „Ešte včera som bola ja tá, ktorá mala pochybnosti.“

„Máš pravdu, je to len nervozita, musím to prekonať. Mama je v salóniku s ujom?“ opýtala sa nervózne.

Caroline vošla do izby, no dvere stále držala, akoby sa obávala, že by ich v izbe ktosi zamkol a ony by nemohli uskutočniť svoj tajný plán. Ale komu by napadlo, že sa chystajú urobiť niečo tak uletené?

Nemal ich kto zastaviť, no opatrnosti nebolo nikdy dosť.

„Áno, sú spolu, práve im naservírovali jeho obľúbené sendviče s uhorkami. Povedala som im, že budeme v izbe, lebo ťa bolí hlava."

Adriane prikývla, vzala šatku so strapcami a prehodila si ju cez plecia. Hoci bol máj a v Londýne sa v posledných dňoch výrazne oteplilo, dnes fúkal silný vietor.

„Myslím, že som hotová. Povedz," rozprestrela náruč, „sú dobré?"

„Sú veľmi dobré, pristanú ti k vlasom a zvýraznia farbu očí. Si krásna," natiahla k nej ruku a ona jej ju stisla, „ale nemala by si sa báť toho stretnutia ty. On predsa vie, ako vyzeráš, na rozdiel od teba. Možno sa ti vôbec nebude páčiť to, čo uvidíš."

„Neznervózňuj ma ešte viac, ako som," požiadala ju namrzene a chcela vykročiť k dverám.

Čosi ju však zastavilo, zabrzdila tesne pri sestre, ktorá sa na ňu zmätene pozrela.

„Niečo mi chýba."

Caroline sa pozrela na posteľ a upozornila ju: „Myslím, že tvoja taštička a klobúčik."

„Hí, dočerta," zakliala Adriane a priskočila k posteli, na ktorej bola položená taška spolu s milým klobúčikom.

Schmatla ju, otvorila a nazrela do nej. Odfúkla si, pričom sa jej nadvihlo pár krátkych vlasov po stranách vysokého čela.

„Sú tam."

„Výborne. A ešte ti nasadím toto," pekne jej klobúk upravila na hlave, „a si dokonalá dáma."

„Veľmi ti ďakujem, že tam pôjdeš so mnou."

„Tak poď už, nemáme veľa času! Čaj sa už začal

podávať a ujo Irving sa rozhovoril o práci, mamu to však rýchlo omrzí."

„Máš pravdu, nesmieme meškať," dala jej za pravdu a rýchlo sa pobrali z izby.

Zabuchli dvere a šikovne sa dostali k zadnému schodisku, ktoré využívalo najmä služobníctvo. Našťastie v dome nebolo veľa personálu, a tak sa poľahky dostali z domu uja Irvinga bez toho, aby ich niekto spozoroval.

Až keď bezpečne vyšli na ulicu patriacu k námestiu St James´s Square, hemžiacu sa ľuďmi, obe si vydýchli. Preplietli si ruky a spolu vykročili smerom ku Green Parku, ktorý bol vzdialený len kúsoček odtiaľ.

Caroline sa opýtala: „Si nervózna alebo máš dokonca strach?"

Adriane sa jemne pousmiala a popravde povedala: „Nikdy som sa takto necítila. Som vzrušená, nervózna, mám strach a zároveň sa veľmi teším, že ho konečne uvidím. Vieš si to predstaviť?!" Začala sa rozplývať a v jej očiach sa konečne zjavili iskierky radosti.

„Po niekoľkých týždňoch ho konečne budem vidieť, hovoriť s ním a počuť pritom jeho hlas, a nie iba čítať pár riadkov bez toho, aby som poznala jeho meno, alebo si vedela predstaviť jeho tvár."

„Tajný ctiteľ," zasnene hlesla Carol, „koľko slečien by sa mohlo niečím takým popýšiť? U nás v Lenhame určite žiadna. Ktovie, kde ťa prvýkrát videl a prečo ťa neoslovil?"

Mykla plecom a obránila ho: „V jednom liste sa priznal, že nemal odvahu, ale ako sme si písali častejšie, rozhodol sa risknúť to."

„Čo ak je škaredý ako noc, starý a plešatý? Jednu nohu má drevenú, a preto bude mať pri sebe paličku."

„Nie," zamračila sa na sestru, „také veci mi nehovor. Dosť ma to celé desí. Čo ak ma v parku niekto spozná a donesie sa to mame alebo nedajbože bratovi? Vieš si predstaviť, ako by vyvádzal?"

„Isteže," odfrkla Carol nespokojne, „Charlie je v poslednej dobe príliš ochranársky."

„Bláznivý," opravila ju Adriane a potočila hlavou.

Zastavili sa na rohu ulice, aby mohli prejsť na opačnú stranu. Počkali, kým okolo prehrmotal koč, a potom pokojne prešli na chodník oproti, po ktorom sa premávalo veľa ľudí. Nikto si ich nevšímal, možno sa im pár pánov zdvorilo pozdravilo stisnutím klobúka a usmiala sa na ne staršia dáma, ktorú pozdravili, ale v Londýne ich takmer nik nepoznal.

Prišli sem pred pár týždňami, aby sa zotavili z rany, ktorú im osud pripravil začiatkom roka. Ich otecko sa pobral na opačný svet a matkin brat sa rozhodol prichýliť ich, pokiaľ nevybavia všetky nevyhnutné formality, ktoré bolo potrebné urobiť po úmrtí hlavy rodiny. Okrem toho sa Adriane o pár dní chystala absolvovať debutantský ples, hoci na vidieku v ich rodnej dedinke už jeden mala pred poldruha rokom.

„Ale v tomto meste sa musíš nejako dostať do povedomia, dievča! Tunajší muži potrebujú o tebe počuť," vysvetľoval ujo Irving, ktorý by ju rád videl vydatú za Londýnčana, akým bol aj on.

Vlastne, prečo nie? Londýn si zamilovala a vedela si predstaviť, že by sa vydala za muža, ktorý by ju začlenil

do tejto smotánky. Fascinoval ju mestský život, jeho možnosti a niekedy až pompéznosť. Hoci ešte stále nemala debutantský ples za sebou, aj tak sa zúčastnila niekoľkých súkromných bálov, soaré a výstav obrazov, kde ju mohol vidieť aj jej tajný ctiteľ.

Učarila mu natoľko, že jej pred dvoma mesiacmi začal písať. Vždy podpísaný ako „tajný ctiteľ". Tajomné a vzrušujúce. Omotal si ju okolo prsta, lichotil jej a ona túžobne očakávala ďalší a ďalší list, na ktorý mu smela odpovedať len tak, že ho potajomky nechala v lavici kostola počas nedeľnej omše. Mama sa aj trochu čudovala, že chodila na omšu i v strede týždňa, ale mala z nej príliš veľkú radosť na to, aby ju podozrievala z nejakých bočných úmyslov.

No a dnes, dnes ho konečne uvidí. Predstavovala si ho – teda podľa toho, ako jej písal – ako veľmi romantického, dobrosrdečného, pekného a vzdelaného muža s bledými vlasmi a modrými očami. Nikdy jej neopisoval svoj vzhľad, ale tak vyzeral už v detstve jej vysnívaný princ.

Celá sa zachvela, keď prešli bránou malého parku, ktorý využívali zamilované páry na prechádzky pod dozorom ich rodičov, guvernantiek či pestúnok, ktoré chceli dopriať svojim zverencom pohyb na čerstvom vzduchu. Park bol plný života, všade sa to hemžilo ľuďmi a ony sa vydali pomedzi nich k dohodnutému miestu.

„Takže, ako to znelo?"

„O pol štvrtej v Green Parku, pri posledných lavičkách. A v ruke bude mať vychádzkovú paličku."

„Myslíš, že je už tam?"

Adriane sa zatvárila priam mučivo a povedala: „Pevne verím, že áno. Ak budem musieť čakať, možno vezmem nohy na plecia a utečiem.“ „Možno to urobíš hneď, ako ho uvidíš,“ podotkla a natiahla krk, aby sa ponad niekoľkých ľudí, ktorí kráčali po chodníčku, pozrela k lavičkám.

„Vidíš ho?“ opýtala sa Adriane a urobila to isté.

„Neviem, nie som si istá. Nikdy ti nenapísal aspoň, akú má farbu vlasov?“

„Nikdy,“ povedala zachmúrene.

„Hovorím, je iste plešatý,“ poznamenala a obe sa so zadržaným dychom pozreli na muža s paličkou, ktorý sa práve postavil z lavičky.

Na hlavu si nasadil cylinder a vykročil priamo k nim. Zastavili sa, stuhli a Caroline sestre veľmi pevne stisla ruku.

„Má možno päťdesiat,“ zasipela jej pri uchu.

Adriane pobledla a hoci sa snažila usmiať na muža, ktorý k nim kráčal a mával na ne, veľmi sa jej to nedarilo. Nie, nie, toto nemôže byť on, behalo jej hlavou, kým sa snažila spomaliť dýchanie a prehltnúť sklamanie.

Čo čakala? Krásavca? Mužného chlapa? Možno dokonca princa? Preglgla a muž zvolal: „Miláčik!“

„Starý otec!“ zvolalo akési dievčatko za nimi.

Obe sa k nemu otočili a viditeľne si odfúkli, keď sa muž zohol, aby mohol svoju vnučku poriadne silno objať.

„Tak to bolo o chlp,“ povedala Caroline a uškrnula sa.

Sestra sa však kamsi dívala a nevnímala ju. Pohľad

mala sklenený a pevne jej stískala ruku, keď pošepla: „Je tu."

Carol sa pozrela k lavičke, na ktorú si práve sadol akýsi muž v dlhom kabátci tmavohnedej farby. Tvár mu nevideli, sedel im chrbtom. Nemal klobúk, a tak videli ako si rukou prehrabol husté ebenové vlasy. Najdôležitejšie však bolo to, čo si obe všimli okamžite –vychádzková palička s krásne zdobenou rúčkou, ktorú držal v rukách. Obzrel sa okolo a po chvíľke sa predklonil a začal ju točiť medzi prstami, akoby bol poriadne nervózny.

„Je to on, však je to on?" šeptom sa spýtala Adriane a chcela cúvnuť.

„Čo to robíš?! Choď predsa za ním!" zahriakla ju sestra a potiahla späť.

„Mám?"

„Blázniš?! Teraz už predsa nemôžeš cúvnuť!"

„Čo ak je nebezpečný? Čo ak je to vrah, ktorý ma…"

„Zabije uprostred parku plného ľudí za bieleho dňa?" vysmiala sa jej. Adriane očervenela, čo ešte viac zvýraznilo niekoľko maličkých pieh okolo jej nosa. Bolo to však znamením, že bola pripravená na boj. Nezuteká. Ešteže čo!

On ju videl, ona jeho nie. On pozná jej meno, ona jeho nie. Sľúbila mu, že sa tu objaví, a sľub dodrží. Dokonca mu doniesla malú pozornosť. Tak prečo váhať?!

„Máš pravdu, onedlho som späť!" povedala odhodlane a vykročila k nemu.

Stále sa obzeral na každú stranu a točil paličkou.

Jednou nohou dokonca podupkával a nervózne natočil tvár k hodinám na kostolnej veži, ktorá stála neďaleko. Jej zvon oznámil, že bolo presne pol štvrtej. Adrianino srdce bilo rovnako silno ako ten zvon, keď k nemu pristúpila zboku v očakávaní, že sa na ňu pozrie a usmeje sa. Díval sa však opačným smerom, a tak mu stále nevidela celú tvár.

Mohla si všimnúť akurát výrazné lícne kosti pokryté niekoľkodňovým strniskom, čo pôsobilo divoko a neupravene. Trošku zvláštne na mešťana. Nezapadal k ostatným mužom v Londýne a odlišoval sa aj vlnou vlasou nad čelom, ktorá mu padla až do očí, keď sa k nej obracal.

Opäť si prehrabol vlasy a hlbokými sivými očami sa zadíval priamo do jej tváre. Bola už veľmi blízko a čakala, že sa konečne usmeje.

Nestalo sa tak, a preto ho pozdravila: „Dobrý deň, pane. Som tu, ako sme sa dohodli."

Nič. Dokonca sa zamračil ešte viac a premeral si ju od hlavy až k pätám. Vystrel plecia a zašomral: „Konečne, už som si myslel, že ošediviem od toľkého čakania."

Vysoké kyvadlové hodiny uprostred chodby odbili presne tri hodiny popoludní. Prešiel okolo nich a zamračil sa, keď ich dunenie znásobilo bolesti v spánkoch, ktoré cítil už od rána. Bol to náročný deň a zdalo sa, že tak skoro sa neskončí.

Ráznym krokom zmeral chodbu svojho priestranného bytu a prišiel k dverám, spoza ktorých sa ozvalo

prsknutie. Ani sa neobťažoval zaklopať, otvoril ich a pozrel sa na Olivera, ktorý zakašľal a vyfúkal si nos.

Zavrel dvere s otázkou: „Mám sa ťa vôbec pýtať, ako ti je?“

„Už lepšie,“ zahuhňal spoza vreckovky a keď ju odtiahol od tváre, odhalil svoj červený nos.

„Áno, to je vidieť,“ hlesol sarkasticky, „ráno si vyzeral ako dva dni po smrti, teraz je to rozhodne lepšie.“

„Nepreháňaj,“ odfrkol Oliver a napil sa z pohára, ktorý mal na nočnom stolíku.

Zvraštil tvár a chvíľočku sa zdalo, že všetko vypľuje priamo vedľa postele.

Justin sa uškrnul. „Asi to nie je veľmi lahodná medicína.“

„Ten lekár je obyčajný šarlatán. Toto mi má pomôcť? Chutí to skutočne odporne.“

„Len to pekne vypi, mal si teploty celú noc. Ešteže si večer zostal u mňa, neviem, kto by sa o teba postaral v tvojom malom byte, kde nemáš žiadne služobníctvo.“

„Večer mi bolo skutočne mizerne,“ pokrútil hlavou, akoby ani nemohol uveriť, že hovoril naozaj o sebe. „Toto sa mi ešte nestalo. A práve dnes, keď som mal ísť…“

„Pôjdem ja.“

Oliver sa na neho s hrôzou pozrel a zasyčal: „Si blázon, ak si myslíš, že ťa tam pus… pus…“ Prskal a Justin potočil hlavou.

„Nie je iná možnosť. Reymond sa kamsi vyparil a ty si chorý. Nezostáva nik iný, a preto pôjdem ja.“

„Mal si to odvolať,“ zahuhňal spoza vreckovky.

„Vieš, že nemôžem," povedal veľmi vážne. „Nedá sa dlhšie čakať a polovičku sme už zaplatili. Tých ľudí poriadne nepoznáme a nemal by som im dávať nejaké zámienky k tomu, aby obchod odvolali. To si nemôžem dovoliť."

„Možno… no teba už dlhšiu dobu sleduje detektív Barry a ak sa tam objavíš a on zis… zis…" opäť silno prskol.

Justin si odfrkol. „Nemá odkiaľ vedieť, že si tam dnes prevezmem zásielku. Len pokoj, ja to zvládnem. Takže…" nadvihol obočie a podišiel dva kroky k jeho lôžku, „o koľkej a kde presne mám byť?"

„V Green Parku, na niektorej z posledných lavičiek presne o pol štvrtej."

„Výborne," odvetil a spokojne sa otočil k dverám.

„Justin!" zastavil ho Oliver, a tak sa vo dverách ešte zvrtol. „Máš mať vychádzkovú paličku, to je poznávacie znamenie."

„A on?"

Nadvihol plece a povedal: „Vždy pošlú niekoho iného, ty len čakaj a on ťa osloví."

Prikývol a už ho nebolo. Nemal príliš veľa času, ponáhľal sa teda do vstupnej haly bytu, kde mal na vešiaku kabátec a klobúk.

V pätách mu už bol komorník s otázkou: „Budete preč dlho, mylord?"

„Nie, bude to len chvíľka."

Pomohol mu do tmavohnedého kabátca, ktorý si nezapol, a do ruky si zobral bordovú paličku s okrasnou rúčkou, ktorá bola opretá o jednu zo skriniek na chodbe.

Komorník mu podával klobúk, ale on ho odmietol so slovami: „Toto nikdy nenosím, Cyril."

„Ľudia sa menia, pane."

„Možno, ale ja nie. Veď ma poznáš, som spokojný s tým, aký som," dodal a žmurkol na neho, keď mu s úsmevom otvoril dvere.

Vyšiel na chodbu, kde bolo niekoľko dverí. Boli to byty vcelku majetných ľudí, ktorí však v Londýne bývali po celý rok. Na rozdiel od neho – on sem zavítal len vtedy, keď musel alebo potreboval mať chvíľku pokoj.

Mesto nemal v láske, ale jeho obchody a povinnosti mu nedovolili stráviť celý rok v jeho rodisku. Tiež sa niekedy potreboval priam skryť pred svojou početnou rodinou, a preto si platil tento nadmieru pohodlný byt na Piccadilly s komorníkom a jednou slúžkou, hoci by tie peniaze dokázal použiť aj na niečo dôležitejšie.

Potreboval však svoje miesto, útočisko, kde ho nemohla nájsť ani jedna jeho sestra a stretával sa tam len s tými, s ktorými sa stretnúť chcel. Vybehol na chodník a ráznym krokom sa vydal k parku. Očami švihol ku kostolnej veži – onedlho bude pol štvrtej, preto vykročil ešte rýchlejšie. Vychádzkovú paličku držal v ruke, neopieral ju o cestu tak, ako to robila väčšina pánov, ktorých míňal.

Oni sa neponáhľali, mohli si dovoliť kývať s ňou alebo sa do nej opierať a kráčať z nohy na nohu, ale on nie. Mal pred sebou dôležitú úlohu, ktorú nesmel pobabrať.

Jeho bratranec sa kamsi vyparil, narýchlo odišiel

dnes na obed a jemu poslal len krátku správu s tým, že na miesto prevzatia objednávky musí ísť Oliver.

Nevedel nič o jeho nádche, netušil, že v noci pri ňom sedel, kládol mu na čelo studené obklady a privolal k nemu lekára, keď začal blúzniť a volať meno jednej z jeho sestier. Mal o neho strach a veľmi sa potešil, že ráno mu horúčka klesla. Netušil, kde tak ochorel, ale prišlo to v tú najnevhodnejšiu dobu – práve dnes, keď mal niekde v tomto parku získať to, na čo čakal niekoľko týždňov.

Už vošiel do parku, míňal nejaké deti, ktoré sa obhadzovali trávou a kvetmi. Okolo nôh mu prebehol veľký pes a pozdravil sa s jeho majiteľom. Tri mladé slečny, ktoré postávali pri jednom zo stromov a usmievali sa na neho, ignoroval a snažil sa čo najrýchlejšie nájsť voľnú lavičku na konci parku.

Konečne si jednu všimol. Akýsi starší muž z nej vstal a vykročil v ústrety drobnému dievčatku. Posadil sa teda na jeho miesto a nervózne sa obzrel. Vietor mu do čela navial ofinu, ktorú si odmietal dať skrátiť z vlastných rebelských a hlúpych dôvodov, ale proste nemienil ustúpiť.

Prečesal si ju prstami a potom sa naklonil dopredu. Sledoval okolie a v prstoch točil paličku, podupkával nohou a snažil sa nezatínať príliš zuby. V spánkoch znovu pocítil bolesť, srdce mu tĺklo ako o život a hoci videl na hodinách kostola, že bolo po pol štvrtej, nikto sa k nemu nepriblížil. Začínal váhať, či nemal ísť na iné miesto alebo či si Oliver pri stave, v akom donedávna ležal, nezmýlil čas.

Opäť sa pozrel do strany a keď otáčal hlavu späť, jeho neposlušná ofina sa znovu snažila zakryť mu výhľad. Prehrabol si ju a vtedy pred sebou uvidel stáť ženu.

Dosť ho to zarazilo a nezmohol sa na slovo, keď odrazu prehovorila: „Dobrý deň, pane. Som tu, ako sme sa dohodli."

Nie, zamračil sa, toto nie je žena. Je to dievča, dopekla! Nerozumel tomu a zamračil sa ešte viac. Skutočne poslali tak mladú slečnu? No na druhej strane to môže byť výborné krytie. Kto by podozrieval práve ju?

Premeral si ju od hlavy až k pätám. Vystrel plecia a zašomral: „Konečne, už som si myslel, že ošediviem od toľkého čakania."

Priam fascinovane pootvorila ústa, čím odpútala jeho oči od jej ryšavých vlasov. Zjavne bola vyplašená, možno to tiež robila po prvýkrát.

Hlas sa jej trochu zlomil, keď povedala: „Prepáčte, ale nebola som si najskôr istá…"

„No to nič, hlavne, že ste konečne tu," prerušil ju. Nemal čas na nejaké zdvorilostné frázy.

Dievča na moment zaváhalo, kamsi sa obzrelo a potom sa spýtalo: „Smiem si prisadnúť?"

„Keď myslíte, že to tak bude bezpečnejšie."

Zamračila sa a po krátkom zaváhaní nesmelo pristúpila k lavičke. Odsunul sa viac na jej okraj a ona sa posadila. Bola strnulá, bledá a akoby sa ho bála.

Nehodlal ju desiť ešte viac, a preto sa pokojným a nanajvýš milým tónom opýtal: „Je to pre vás po prvýkrát?"

Blysla po ňom zdeseným pohľadom a povedala: „Za koho ma to máte?! Iste sa do podobných situácií nepúšťam každý deň.“

„Samozrejme, je to vidieť,“ hlesol, na čo sa urazene pozrela pred seba a v rukách pevne stisla svoju taštičku.

Oči mu padli na ňu a odkašľal si. Jemne sa k nej naklonil a stíšeným hlasom poznamenal: „Len do toho, myslím, že môžeme pokojne pokračovať.“

Pozrela sa k nemu a dosť sklamane odpovedala: „Neviem, čo som čakala. Možno milý pozdrav, úsmev alebo niečo aspoň podobné mužovi, ktorého som mala možnosť poznať.“

Reymond a Oliver s ňou laškovali?

Zamračene sa spýtal: „Nehovorili ste, že to robíte prvýkrát?“

Opäť sa urazene odula a zašomrala: „A to som vám niečo doniesla.“ „Konečne prechádzame k veci,“ povedal spokojne.

Švihla k nemu pohľadom a v jej zlatohnedých očiach sa zableslo toľko zlosti, že mal strach, aby neprišiel o to, čo mala v tej taške. Čím ju, došľaka, tak poburoval?!

Odkašľal si a pokračoval: „Nemali by sme to naťahovať, je to nebezpečné. Ktokoľvek si nás môže všimnúť.“

„Máte pravdu a hoci by som vám to najradšej vôbec nedala, nemienim to brať späť,“ zasipela a otvorila taštičku.

Ostražito sa poobzeral, nikto sa mu nezdal podozrivý, a tak sa o kúsok priblížil. Ona sa však odsunula

a otrčila k nemu malý batôžtek s dôležitým obsahom, ktorý bol previazaný krásnou mašličkou.

„Vezmite si to a viac ma, prosím, nekontaktujte!“

Vzal si ho a šikovne skryl v náprsnom vrecku, ktoré mal zvnútra kabátca. Ona vyskočila na nohy a keď chcela odísť, zastavil ju paličkou.

Opäť sa na neho zlovestne zadívala a Justin sa opýtal: „To mi chcete povedať, že sa viac nestretneme?“

„Pochopili sme sa správne!“

Chcela vykročiť, ale nedovolil jej to a stal si pred ňu. Zadíval sa jej do očí a povedal: „Ibaže to sa mi nepáči. Možno mi to nebude stačiť.“

„Po dnešku ma vôbec netrápi, čo sa vám páči a čo nie, pane! Zabudnite na mňa rovnako, ako ja zabudnem na vás!“

Teraz fascinovane vyzeral on a nadvihol obočie, keď si ho s opovrhnutím prezrela a povedala: „No niečo si z nášho stretnutia predsa len uchovám v pamäti. Bude to vaša tvár, na tú veru nezabudnem. Od dnes bude pre mňa predstavovať obrovské sklamanie a ak vás niekde, čo i len v diaľke zbadám, oblúkom sa vám vyhnem!“

Bol šokovaný. Čo také urobil, že ho táto kupliarka chcela vyškrtnúť zo zoznamu jej obchodných partnerov?! A prečo mu hovorila také nezmyselné veci?!

Nestihol sa jej na to opýtať, bol vyvedený z miery a jediné, čo stihol registrovať, boli jej krvavočervené kučery, ktorými pohodila, keď ho prudko obchádzala. Otočil sa za ňou a sledoval jej rýchly útek sprevádzaný pohadzovaním bokov, ktoré mu na tvári vyčarili úsmev. Ani sa nečudoval, že sem Reymond nemal

problém kedykoľvek prísť, ak na doručenie zásielok využívali takéto ohnivé krásky.

Hoci sa mu nikdy nepáčili ryšavky, pri tejto by si dal povedať. S touto myšlienkou sa zvrtol na odchod, no len čo urobil tri kroky, obkľúčili ho traja muži v dlhých kabátoch a s klobúkmi na hlavách. Zastavil sa a prezrel si ich s otázkou: „Niečo si želáte, páni?"

Jeden sa k nemu pohol a z vrecka vytiahol akýsi odznak. Až vtedy sa mu poriadne prizrel a spoznal ho.

Justin zaťal zuby a muž sa predstavil: „Som detektív Barry, mylord. Ste podozrivý z nelegálneho obchodovania."

„Prosím?! Som tu len na vychádzke!" snažil sa hrať divadlo.

Barry sa pousmial a kývol hlavou. Muži si stali za Justina tak, aby nemohol vykĺznuť, a okrem toho si všimol, že pri východe z parku už stáli ďalší dvaja policajti.

Rezignovane si povzdychol a Barry sa spýtal: „Dovolíte mi, aby som vás prehľadal?"

Nepovedal nič, no jeden z mužov mu z ruky vychytil paličku. Kým sa k nemu so zlosťou pozrel, Barry pristúpil a začal prehmatávať jeho oblečenie.

Justin stisol oči, keď nahmatal presne to, čo chcel nájsť. Detektív siahol do vrecka a škodoradostne sa pozrel do jeho očí vyťahujúc malý batôžtek.

„Lord Stanton, zatýkam vás."

2. kapitola

„Tak povieš mi konečne, čo sa tam stalo?“

Adriane sa zatvárila skormútene a stisla sestru pod pazuchu. Naliehala na ňu, len čo rýchlosťou vetra vybehla z parku, ale ona mala v krku takú hrču, že doposiaľ nemohla prehovoriť.

Pritisla ju k sebe a pohoršene povedala: „Nemám ani chuť o tom hovoriť. Nebol vôbec taký, za akého som ho pokladala.“

„Takže sa ti nepáčil?“

„Nepáčil je slabé slovo, sestrička,“ začala do hlasu pridávať hnev. Dokonca pridala do kroku a Caroline mala čo robiť, aby s ňou udržala tempo.

„Vykľul sa z neho namyslený trubiroh, hulvát a grobian. Po mužovi, ktorý mi v listoch vyznával takmer lásku, bol úctivý, nežný a milý, nebolo ani stopy!“

„Čo nepovieš,“ vzdychla sestra zhrozene.

„Bol drzý, a spôsob, akým so mnou hovoril, ma urazil! Nie, Carol, nepáčil sa mi. Ten chlap zosobňuje moje veľké sklamanie a precitnutie!“

„Ako to myslíš?“

„Nesmiem veriť, že existuje dokonalý muž. A čo sa týka tajných ctiteľov, od dnes nech mi žiadny nepíše, lebo by to aj tak bola iba strata času! Ich listy budem rovno páliť!“ vyhlásila.

Po tomto hlasnom výleve svojich pocitov vbehla prednými dverami do domu uja Irvinga. Caroline ju nestihla zastaviť a bola si istá, že nech by jej povedala čokoľvek, sestre by to v tejto chvíli bolo fuk. Na chodbe ich stretla prekvapená mama. „Vy dve ste neboli v izbe?!"

„Potrebovala som sa nadýchať čerstvého vzduchu!" odsekla Adriane a šatku si zhodila z pliec.

Caroline sa mamu snažila upokojiť jemným úsmevom a povedala: „Aspoň ju prestala bolieť hlava. Boli sme len tu v St James´s Square, neboj sa."

Neodhalila jej malé klamstvo a nechala ich vybehnúť po schodoch. Iba počuli, ako za nimi zakričala: „Dám vám do izby doniesť čaj, upokojí to hlavu aj nervy!"

Adriane vošla do svojej izby, dvere nechala dokorán otvorené. Keď Carol pribehla, videla ju, ako otvára spodnú zásuvku na písacom stole. Vyhodila na zem pár prázdnych hárkov a potom odtiaľ vybrala listy zviazané stuhou.

Caroline zatisla dvere a upozornila ju: „Mame neušlo, aká si bola rozrušená a nazúrená. Bude sa vypytovať."

Sadla si na diván pred posteľou a chvatne stiahla stužku z kôpky listov. Zašomrala: „Hlavne jej nič nehovor, nepotrebuje to vedieť." „Udržala som tvoj listový románik v tajnosti dva mesiace, drahá. Myslím, že sa na mňa môžeš spoľahnúť aj teraz, keď je tomu koniec."

„Románik," odfrkla a otvorila jeden z listov.

Zasmiala sa a prečítala: „Ste ako spanilá ruža medzi obyčajnými poľnými kvetmi. Krásna, mladá, plná života a učarili ste mi tak, ako ešte žiadna."

Hodila ho na zem so slovami: „Dnes sa zdalo, že ma pokladá za ružu s tŕňmi, ktoré mu nepekne popichali prsty."

Caroline si s povzdychom sadla naproti nej do kvetovaného kresla a sledovala, ako otvorila ďalší list.

Opäť sa zarehotala a prečítala: „Budem vaším služobníkom a otrokom, ak si to budete želať a veľmi sa teším na naše stretnutie." Tento list skrčila a nazlostene ho šmarila k oknu. „Dnes ma pokladal za čokoľvek iné, iba nie za ženu, ktorej by sa mal dvoriť. Čo sa to s ním stalo? Prečo vie písať nadnesene a s citom a v skutočnosti…"

„Možno práve preto ti začal písať, na to si nemyslela?"

Pozrela sa jej do očí a Caroline začala vysvetľovať: „Rozprávanie mu nejde tak, ako keď si môže slová premyslieť a potom ich dať na papier. Možno kým napísal jeden, skrčil a zahodil dvadsať iných."

„Nemala by si ho obhajovať, ty máš byť predsa na mojej strane!" rozčúlila sa.

Caroline, hoci mala čerstvých devätnásť a bola od nej o tri roky mladšia, sa celkom poddala na ich nebohého otecka. Bola rozvážna, priama, nemala výbuchy nálad a pôsobila tým oveľa staršie. Nebola ako Adriane s jej ohnivými vlasmi, ktoré presne vystihovali jej povahu.

Raz sa bála, potom mala odvahy na rozdávanie, smiala sa a vzápätí plakala, prežívala všetko inten-

zívne a robilo jej problém krotiť svoje vášne, najmä v prítomnosti tých, ktorí jej boli blízki.

Aj teraz sa na ňu mladšia sestra pozrela priam otcovými očami a povedala: „Som predsa na tvojej strane. Možno bolo dobré, že sa to stalo už teraz a ty si si pol roka či rok nerobila plané nádeje, že si stretla muža svojich snov."

Adriane sa nad jej slovami zamyslela a potom sa pozrela na kôpku listov, ktoré mala na posteli. Načiahla sa po jeden a otvorila ho. Bol to posledný list spred štyroch dní, v ktorom ju žiadal o stretnutie.

„Budem na vás netrpezlivo čakať, moja drahá. V ruke budem mať vychádzkovú paličku, aby ste spoznali svojho tajného ctiteľa." Zložila list, už upokojene a s citom, a pozrela sa na sestru. Prikývla a povedala: „Máš pravdu, príliš som sa sústredila len na jeho slová. V listoch bol mojím dokonalým princom, ale realita je úplne iná a mám šťastie, že som si robila plané nádeje len dva mesiace." „Neboj sa, zajtra sa zo všetkého otrasieš, vyčaríš úsmev a ohúriš toľkých mužov, že ich nebudeš vedieť spočítať na prstoch!" „Zajtra?" spýtala sa nechápavo.

„Ty si zabudla?! Ideme predsa na ples ku Harperovcom!" natešene povedala Carol a Adriane si pretrela čelo.

„Och, áno, úplne som na to zabudla. Tak som sa sústredila na dnešné popoludnie, že som zabudla na čokoľvek, čo malo prísť po ňom." Vtom niekto zaklopal na dvere, a tak sa obe pozreli k nim. Adriane šikovne zakryla listy prikrývkou a Caroline zodvihla tie, čo ležali na zemi.

„Kto je to?!“ zvolala Adriane.

„Dievčatá,“ ozvala sa Meredith a nazrela dovnútra, „ste v poriadku?“ „Všetko je v poriadku, mama,“ ubezpečila ju Adriane a nevinne sa usmiala.

„Dobre, slúžka vám onedlho donesie čaj. Ja sa pôjdem pozrieť k susedom, pozvali ma na partičku bridžu.“

„Len pokojne choď, mama, my zostaneme tu,“ povedala Caroline a Meredith sa na obe láskavo usmiala.

Nerada ich videla trápiť sa a bolo to vzájomné. Nebola vdovou ešte ani pol roka, no niesla to statočne. Milovala ich ocka a ľúbila svoje tri deti, žila iba pre ne a veľmi ju trápilo, že osud jej dvoch dcér, ktoré mali vek na vydaj, zostal na pleciach ich mladučkého brata.

Aj preto prijala pozvanie od svojho brata a všetci prišli do Londýna, kde mali väčšiu šancu získať pre jednu z jej dcér bohatého ženícha z dobrej rodiny.

Keby vedela, čo dnes jej staršia dcéra zažila a ako veľmi riskovala, keď sa stretla s cudzím mužom, ranila by ju mŕtvica.

To nemohli dovoliť, a tak Adriane povedala: „Nemusíš sa báť, mama, som v poriadku a práve rozoberáme zajtrajší ples u Harperovcov!“

„Tešíme sa naň!“ zvolala Caroline.

Meredith sa usmiala ešte viac. „Výborne, som taká rada a neviem sa dočkať, kedy vás uvidím po boku krásavcov, ktorí vás budú vykrúcať na tanečnom parkete!“

Ešte im zamávala a keď zatvorila dvere, obe si vyfúkli.

„Mame ani slovo! Zbláznila by sa, keby tušila, čo som vyviedla a ako ma to celé ranilo."

Carol jej stisla ruku. „Neboj sa, je to u mňa navždy ako v hrobe."

Adriane sa pousmiala. „Vlastne vôbec nebol môj typ. Príliš dlhé vlasy, neholil sa a oči…" potriasla hlavou, „akoby ma nimi chcel uhranúť. Behá mi z nich mráz po chrbte ešte aj teraz." Dokonca ju skutočne striaslo a Caroline sa zachichotala.

Vtom opäť niekto zaklopal na dvere a obe zvolali: „Vstúpte!"

Dnu znova vošla mama s listom v ruke a nervózne k nim vykročila. „Och, skoro by som zabudla. Keď sme hovorili s ujom, položila som si poštu na stolík a teraz som ju opäť prezrela. Jeden list bol pre teba, drahá. Asi zase od priateľky z Lenhamu," dodala s otázkou a podala jej ho.

Nebol tam odosielateľ, bol bez pečate, len previazaný motúzikom, a to písmo…

Bože, nie, nie, čo odo mňa ten hulvát ešte môže chcieť?!

Ten má teda drzosť písať jej po tom všetkom!

Adriane sa ledabolo usmiala a povedala: „Iste je to od nej. Ďakujem, mama, si milá."

Meredith prikývla, nervózne si prezrela obe dcéry, ktoré sa usmievali a sledovali jej tvár.

„Tak… ja teda pôjdem."

Iba prikývli a počkali, kým vyšla z izby. Adriane otrčila list k sestriným očiam a povedala: „Napísal mi."

„To vidím, ale čo tým sleduje?"

„Netuším," vstala a vykročila ku kozubu, v ktorom sa nekúrilo. Preto zastavila v strede izby a chcela list roztrhnúť.

„Nie!" zakričala Caroline a vyskočila z kresla. „Ty si ho nemieniš prečítať?!"

„Samozrejme, že nie! Ten muž je minulosť! Je mi ukradnuté, čo mi mohol napísať, a aj keby sa ospravedlňoval na sto stranách, nepomôže mu to!"

„Dobre, tak ak to nechceš vedieť ty, ja áno," povedala rozhodne a otrčila k nej ruku.

Adriane zmätene zaklipkala očami a pozrela sa na list. Natiahla ruku k nej, no potom ju stiahla späť. „Alebo si to prečítam aj ja. Aspoň sa dobre pobavím."

Stiahla motúzik a podišla k oknu, kde mala viac svetla. Začítala sa do listu: „Najdrahšia Adriane, na začiatok sa vám musím ospravedlniť." Potriasla hlavou a povedala: „Nie, ja to nemôžem čítať, stále vidím tie jeho oči a akoby som počula jeho ironický hlas. Tu máš," podala list sestre, ktorá sa usadila späť do kresla.

„Smiem?"

„Isteže, ja zatiaľ nájdem všetky jeho listy a spálim ich," dodala a prišla k posteli, aby ich pozbierala.

Caroline zatiaľ nahlas čítala: „Mrzí ma, že som nemohol napísať skôr, ale všetko sa odohralo príliš rýchlo. Prosím, odpustite mi to, ale dnes nemôžem prísť na dohodnuté stretnutie."

Adriane sa prudko vystrela s listami v rukách a Caroline sa prekvapene pozrela do jej vyľakaných očí.

Potom opäť začala čítať: „Cestujem a netuším, kedy sa do Londýna opäť vrátim. Budete mi veľmi chýbať

a stále na vás budem myslieť. No len čo sa vrátim, opäť vám napíšem a dúfam, moja milá, že mi dáte šancu na to, aby som sa vám konečne predstavil. Verím, že nebudete sklamaná a veľmi sa na tú chvíľu teším. Váš oddaný tajný ctiteľ."

Zodvihla oči k sestre a Adriane sa šeptom spýtala: „Kedy mama povedala, že mala v rukách poštu?"

„Ešte pred tým, ako si dala čaj s ujom."

Adriane ochabli paže, podlomili sa jej nohy a cítila závrat. Prudko klesla na diván pred posteľou a snažila sa lapiť dych.

„Takže… to… to nebol… nebol to on."

Caroline sa opäť pozrela do listu a potom na sestru, ktorá si hrýzla spodnú peru a dívala sa na list, ktorý stále pevne stískala.

„Adriane Evelyn Mossová, s kým si sa to, dopekla, rozprávala v tom parku?!"

„Justin Leslie Stanton. Mám vám to aj vyhláskovať?"

„Nebuďte drzý! Tu ste na policajnej stanici, pane! Obvinenia sú vážne!"

„A smiem ich konečne počuť?" spýtal sa unudene, už ho nebavila táto hra na tajného a tajomnejšieho.

On nemal chuť odpovedať a tento trubiroh v uniforme nemal chuť počúvať. Kládol mu otázky, na ktoré poznal odpovede a tváril sa, že pojedol všetku múdrosť sveta.

Zavreli ho do malej miestnosti, posadili na tvrdú stoličku a hodinu ho nechali samého. Bol nervózny,

dupkal nohou, stískal zuby a pod chvíľou sa prechádzal po miestnosti. Potom konečne niekto vošiel a on takmer pukol od jedu, že to nebol ten pokrytecký Barry, ale tento zelenáč, ktorému nedávno tieklo mlieko po brade.

Mal si zapísať jeho výpoveď, ale vlastne to bola iba taktika, ako ho vyprovokovať k zlosti, aby sa preriekol. Ibaže to jediné nemal v pláne. Nech už na neho budú mať akékoľvek dôkazy, nech vyslovia akékoľvek dohady, on musí mlčať ako hrob.

Muž sa nadýchol, že mu konečne niečo povie, ale vtom sa dvere otvorili a dnu napochodoval detektív Barry. Netváril sa veľmi nadšene a on hneď zistil prečo.

Za jeho pätami vošiel riaditeľ Scotland Yardu, hlavný komisár Osborne. Bol to statný chlap, mal dlhé a riadne strapaté bokombrady, bol široký v páse a stále husté a šedivé vlasy mu siahali až na plecia. „No tak, Daniels, vypadnite," zašomral Barry na mladého, ktorý si vzal papiere zo stola a vstal.

„Ale ja som nestihol napísať…"

„Len choďte," precedil Barry pomedzi zuby a zabuchol za ním dvere.

Justin sa pozrel na Osborna, ktorý ho pozdravil: „Dobrý deň, lord Stanton."

„Dobrý deň aj vám, komisár. Musí to byť vážne, keďže ste tu aj takto neskoro popoludní," nadhodil milým tónom.

„Áno, detektív Barry si vyžiadal moju prítomnosť."

„Z čoho ma vlastne chcete obviniť?"

„Tu detektív Barry mal za to, že vás dnes prichytil pri preberaní pašovaného tovaru," podal mu vysvetlenie, hoci okolkoval.

Barry zbledol a namietol: „Bol som presvedčený, že to bolo tak, komisár."

„Mlčte, Barry," prerušil ho pokojne Osborne a posadil sa naproti Justinovi.

Ten si ruky skrížil na hrudi a prsty si zasunul pod pazuchy. Zodvihol bradu a povedal: „To ma neprekvapuje, detektív Barry ma podozrieva z nekalostí vždy, keď sa objavím v Londýne. Rád sa hrá na mačku a myš," dodal a provokačne sa usmial na Barryho.

Nemal by provokovať, mal by sa kajať, prosiť a zatĺkať, lebo mali v rukách…

Dočerta. Zbledol a ťažko preglgol, keď Osborne hodil na stôl malý balíček, ktorý mu dnes zhabali pri zatýkaní.

„Vraj vám akási žena dala tento balíček."

Nepohol ani brvou, sledoval balíček, v ktorom bolo jeho vykúpenie a zároveň záhuba. Pomaly sa pozrel na Osborna, ktorý balíček otvoril a otočil hore dnom. Justin cítil závrat, no miesto toho, aby sa na stolík vysypalo to, po čo si dnes do Green Parku prišiel, rozkotúľali sa po doske stola lieskové oriešky.

Prekvapene na ne hľadel a potom sa jemne usmial. Pozrel sa na Osborna, ktorý sa spýtal: „Povedzte, prišli ste si do parku po toto?" „Áno, isteže. Po čo iné by som mal ísť?" odpovedal prihlúplo a uškrnul sa na Barryho, ktorý zúrivo stisol zuby i päste.

„Pán Stanton, v Anglicku sa nám rozmohol obchod s nelegálne dovezenými komoditami."

„Patria medzi ne aj lieskové oriešky?“

„S pašovanými diamantmi z Afriky. Počuli ste o tom?“

„Niečo sa mi donieslo,“ priznal.

„Ste do toho nejako zapojený?“

„O tom by som musel niečo vedieť.“

„Je do toho akokoľvek zapojený niekto z vašich príbuzných či priateľov?“

„Nespovedajú sa mi a popravde, keby som o tom vedel, vám by som to určite na nos nezavesil.“

Osborne sa pousmial a vstal. Zasunul stoličku a povedal: „Môžete ísť a prepáčte, že sme vás tu bezdôvodne držali a obťažovali.“

Postavil sa a spokojne poznamenal: „Nič sa nestalo, rád pomôžem ruke zákona.“

Provokačne fľochol na Barryho, ktorý mal sto chutí skočiť mu po krku, a potom sa im uklonil. Vyčerpaný, rozrušený a zároveň šťastný, ešte stále v obrovskom šoku, vyšiel z malej miestnosti a vzal si paličku, ktorú uvidel opretú o jeden zo stolov. Za ním sedel akýsi mladý policajný dôstojník.

„Toto je moje, ďakujem,“ zadudral a prudko vykročil pomedzi stoly, za ktorými už takmer nik nesedel.

Z budovy sa dostal ľahko, ešte mal v čerstvej pamäti, ako ho viedli po niekoľkých chodbách a schodoch s rukami za chrbtom a s pocitom, že hra sa skončila.

No nebolo to tak. Ale prečo? Nevedel si to vysvetliť. Kde sa stala chyba? Ako je možné, že miesto objednaných diamantov mal vo vrecku obyčajné lieskové orechy?

Ani nevedel ako a dostal sa až k svojmu bytu na

Piccadilly. Vybehol na druhé podlažie a vošiel dnu. Na chodbe stretol spoteného Olivera, ktorý sa práve navliekal do svojho žiarivo modrého kabátca.

„Dopekla, kde si trčal?!“ vyhŕkol vydesene a s úľavou zároveň. Zabuchol dvere a paličku hodil do rohu so slovami: „Zatkli ma.“ „Prosím?!“ zvolal Oliver a vykročil za ním do salóna.

„Pane, budete si niečo želať?“ oslovil ho Cyril, držiac v ruke klobúk pre Olivera.

„Nebudem ho potrebovať,“ odmietol Oliver, zatiaľ čo si Justin nalial trochu škótskej.

Vypil ju na hlt a povedal: „Teraz sa chcem len najesť, som hladný ako vlk.“

„Postarám sa o to,“ ponúkol sa Cyril a už ho nebolo.

Oliver si založil ruky vbok a spýtal sa: „Tak čo sa tam stalo?“

Justin si opäť nalial a s pohárikom blízko úst ho vyzval: „To mi povedz ty.“

„Nerozumiem ti.“

Napil sa a potom pokračoval: „Len čo som si vzal balíček, obkľúčili ma Barryho chlapi a odvliekli na stanicu.“

„To nie je možné,“ zašepotal Oliver a posadil sa na pohovku. „Ako to mohli vedieť?“

„Netuším. Žeby ma sledovali? Alebo doručovateľku?“

„Žena?“

„Vám to nikdy nedávala žena?“ spýtal sa Justin a Oliver len pokrútil hlavou.

„Nie, mne nie. Neviem ako Reyovi, ale mne to

zakaždým podal muž, bez slova, len mi vsotil balíček do ruky alebo do vrecka. Čistá práca."

Justin sa zamračil a predstavil si ryšavku, ktorá sa s ním chcela rozprávať, sadla si k nemu a podala mu ho s toľkými rečami okolo, že si ich už nedokázal ani vybaviť. Nepôsobila dojmom, že by robila niečo nelegálne, a nebála sa. Prečo by sa aj mala báť? Však tam boli iba oriešky.

„Hoci sa cítim pod psa, šiel som ťa hľadať. Mal si tu dávno byť a tušil som, že sa niečo stalo."

„Nič z toho nedáva zmysel. Prišla tam žena, teda," zasmial sa, „skôr príliš papuľnatá slečinka s ohnivými vlasmi. Sadla si ku mne a…" „Počkaj," prerušil ho nechápavo Oliver. „Ako je možné, že si na slobode?"

Justin stiahol obočie, prehrabol si vlasy a odvetil: „To je to, čo ma na celej tej veci zaráža najviac. Nedala mi diamanty."

„Tak čo potom?"

„Na stanici ma vypočúval sám komisár Osborne. Z toho vrecúška vysypal lieskové oriešky."

„Robíš zo mňa blázna?"

„Nie," zasmial sa. „Tá slečna si ma zrejme s niekým pomýlila, a tým mi zachránila kožu."

„Tomu sa hovorí šťastie, bratku," dodal Oliver a pokrútil hlavou. Justin sa posadil naproti nemu a dopil pohárik. Položil ho na stolík a povedal: „Napadlo mi aj to, že ma niekto zradil."

Oliver preglgol. „Dúfam, že si to nemyslíš o mne."

Pozrel sa na neho a pousmial sa. „Iste. A nachladol si schválne, zostal si v mojom byte, lebo by si sa po vlastných nedostal k sebe. A ja som ti menil obklady,

lebo to bol tvoj diabolský plán, ako sa vyhnúť preberaniu objednávky."

Oliver sa zamračil a poznamenal: „Niekedy neviem rozpoznať, kedy hovoríš vážne a kedy si zo mňa uťahuješ."

Justin viac nič nepovedal. Veru, cestou domov mu hlavou behalo práve jeho meno – ako jedného z podozrivých. Žeby tú chorobu len hral? Prefíkane a dokonale ho dostal do úzkych?

No nielen on. Aj jeho ďalšie myšlienky vyslovil Oliver: „Ale dnes tam mal byť niekto iný a ten sa kamsi vyparil."

Justin sa pozrel do strany a Oliver si všimol, ako mu zakmital sval na líci.

„Nebudem robiť unáhlené závery, ale dám si väčší pozor."

„Pane," ozval sa Cyril, keď vošiel do salóna s podnosom, na ktorom ležal list.

„Toto vám doručili pred pár minútami, ale v snahe zastaviť pána Timmonsa v pokuse nadobudnúť opäť horúčku som na to zabudol." Justin si vzal list a prikývol. „Ďakujem."

Komorník sa pobral preč a on list otvoril. Začítal sa a poriadne sa pri tom zachmúril.

„O čo ide?" opýtal sa Oliver nedočkavo.

Justin list pokrčil a hodil do kozuba. Potom vstal a priložil doň jedno z polienok. Zobral si kresadlo a založil oheň, aby spálil dôkazy. Vystrel sa a s rukami vo vreckách sledoval plamene, ktoré pohltili správu určenú len jemu.

Zastretým hlasom odvetil: „Dodávateľ sa chce opäť

stretnúť. Zvolil oveľa verejnejšie miesto a chce so mnou hovoriť pre ten incident, ktorý sa dnes stal v parku."

„Kde a kedy sa máte stretnúť? Alebo pôjdem ja?"

Pokrútil hlavou. „Nie, mám prísť ja." Otočil sa k nemu a s úsmevom dodal: „Zajtra ma vyhľadá na plese u Harperovcov."

3. kapitola

Pevne sa rozhodla, že ples u Harperovcov jej nikto a nič nepokazí. Tešila sa naň dlho a hoci si predstavovala, že bude lietať na obláčiku šťastia, pretože konečne spozná svojho tajného ctiteľa, teraz sa rozhodla prijať všetko tak, ako to je.

Ibaže motýle v žalúdku, ktoré pocítila zakaždým, keď sa na ňu niektorý mladý muž usmial alebo sa jej uklonil, jej znemožňovali zostať pokojnou. Veď ktorýkoľvek z nich mohol byť jej tajný ctiteľ. Hoci jej napísal, že kamsi odcestoval, stále tu bola možnosť, že sa predsa len vrátil už dnes a na plese ju možno osloví skôr, ako jej napíše ďalší list.

Cestou v koči sa neustále mrvila, čím dokonale vytáčala najmä brata, ktorý pricestoval dnes na obed a už znervózňoval svojou prchkosťou všetkých naokolo. Pri vystupovaní z koča sa jej kúsok látky na šatách zachytil o schodík, a tak ju musel vyslobodiť kočiš. Potom vstúpila do preplneného salóna v krásnom dome Harperovcov, kde sa na ňu upriamilo niekoľko desiatok očí.

Isteže, nielen na ňu. Zatiaľ čo ona zvolila zlatý satén s trblietavými ozdobami, jej sestra žiarila v ružovom hodvábe s vlečkou a nazberkanými rukávmi. Ona zvolila bohatý účes z kučier bez ozdôb a Caroline zase uhladený uzol na zátylku ozdobený perličkami.

Mama sa tvárila pyšne a jediné, čo jej pokazilo veľkolepý vstup medzi hostí, bola Charlesova poznámka: „Len sa netešte, sestričky, ani jedna z vás ešte nebola riadne uvedená do tunajšej spoločnosti. Akýkoľvek návrh prejde cezo mňa a samozrejme, každého nedočkavca si poriadne preverím." Adriane prevrátila očami a Caroline sa spoza stisnutých pier zachichotala.

Mama zasipela: „Och, Charlie, upokoj sa. Prišli sme sa zabaviť, nepotrebujeme naháňať nápadníkov."

Hoci sa snažila znieť rozhodne, sestry vytušili, že presne to bolo jej tajným cieľom. S chichotom si premerali namosúreného brata. Hoci bol Carolininým dvojčaťom, len o tri minúty starším, aj tak sa snažil vypnúť hruď, vlasy si dal vystrihať nakrátko a nechal si narásť pestovanú bradu, aby vzbudil dojem ostrieľaného chlapíka.

Ibaže málokto nevedel, že len tesne pred Vianocami oslávil devätnásť a v januári, po smrti ich otecka, na seba musel prevziať bremeno spojené s podedením titulu lorda Mossa.

Všetky si dôkladne prezrel a varoval ich: „Budem vás pozorne sledovať. Žiadne neprístojnosti a o pol jedenástej nám pristavia koč." „Tak skoro?!" zapišťali sestry a on zodvihol bradu.

„Som unavený z cesty a vy dve môžete byť rady, že som vám vôbec dovolil zúčastniť sa tohto plesu. Mama," nastavil rameno, „budeš taká láskavá a predstavíš ma niektorým priateľom nášho otca?"

„Rada, drahý," odvetila a sprisahanecky sa usmiala na dievčatá, ktoré od radosti poskočili.

Mama im rozumela, chceli sa zabávať a ona v tom nevidela nič zlé, pokiaľ sa nesprávali neprístojne.

„Tak, kam pôjdeme?“ spýtala sa Carol veselo.

Adriane sa pozrela po mladíkoch, ktorí ich sledovali a niečo si šepkali. Potom pohľadom spočinula na peknom mužovi, ktorý sa napil a premeral si ich, a nakoniec si všimla dvoch pánov v rokoch, ktorí sa vôbec nevenovali svojim spoločníčkam a lačne sa na ne pozerali.

„Ja neviem, som z toho nervózna. Ktorýkoľvek z tých mužov môže byť on. Nenapísal, ako dlho sa zdrží mimo Londýna. Čo ak je naozaj tu a sleduje ma?“

„Potom by urobil najlepšie, keby sa prestal zdráhať a oslovil ťa. Možno ťa pozve do tanca a pri ňom ti to všetko vysvetlí. Poď,“ potiahla ju k dlhému stolu, na ktorom boli tanečné poriadky so šnúrkami, ktoré si mohli uviazať na zápästie.

„Vezmeme si tanečný poriadok a počkáme si na tanečníkov.“ „Možno máš pravdu, mala by som sa baviť. Veď som si to zaumienila!“ povedala rozhodne a chytila do ruky jednu z kartičiek. Zohla sa k stolu a vzala si do ruky pero, aby si na ňu napísala svoje meno.

Skôr ako ho stihla zapísať, prebleslo jej hlavou, že bude zábavné trochu si zo svojich tanečných partnerov vystreliť. Bola zvedavá, ako zareagujú, a preto tam nenapísala svoje meno, ale niečo celkom iné. Spokojná sama so sebou sa vzpriamila a, mysliac si, že za ňou stojí sestra, sa prudko zvrtla so slovami: „Hádaj, čo som tam napísala!“ Vtom do kohosi silno vrazila a od

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Diamantový princ*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.